

πεί ο εισπρακτορας με χωροφύλακες και στρατιώταις, του τρώνε ο,τι κι' αν έχη στο σπῆτι του, και του πέρνουν και τὸ λιβέτι και τὴ σιδηροστία του ακόμα.

Μὰ αν ἦναι κἀνένας φίλος, κι' αν τύχη νὰ ἦναι ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς, κἀνένας δὲν τοῦ μιλάει, κς χωροστάει και ἐκατὸ και διακόσιαι χιλιάδες δραχμαίς.

Ἐκατὸ και παραπάνω μελλουόνια χρωστᾶνε οἱ μεγάλοι, και τὰ περισσότερα οἱ ἴδιοι οἱ Βουλευτάδες, και γιὰ τοῦτο, τρομάρα τοὺς ἐπιασε, ὄντας εἶπανε νὰ μὴ γίνωνται βουλευτάδες, κείνοι ποὺ χρωστᾶνε στὸ δημόσιο, γιὰτὶ τὸν ἦναι βουλευτάδες, κἀνεὶς δὲν κοτᾶει νὰ τοὺς πιάση νὰ πληρώσουν.

Τὸν κόσμο χαλάσανε νὰ μὴ γίνῃ τέτοιο πᾶμμα, ποὺ εἶναι δίκιο και σωστό, παρ' ἀπ' αὐτοὺς νὰ μὴ πέρνουν μήτε πεντάρκα, κι' αν χρωστᾶνε ἐκατὸ και διακόσιαι χιλιάδες, και τὸ φτωχὸ νὰ τὸν γδέρνουνε, γιὰ νὰ τοῦ πάρουν δυὸ και τρεῖς δραχμαίς πῶσυχε νὰ χρωστᾶ.

Και δὲ φτάνει, ποὺ, με τέτοιον τρόπο, κρατᾶνε ἀπάνω τοὺς τὰ χρήματα, και ὠφελιόνται τοὺς τόκους, παρ' ἀφίρουν δέκα δεκαπέντε χρόνια χωρὶς νὰ δόσουνε πεντάρκα, μὰ ἡ φτώχεια πληρώνει και πλερώνει περισσότερο. Ὑστερότερα κίτοι οἱ ἴδιοι κἀνουν ἕνα νόμο, και λένε πῶς κείνοι, ποὺ χρωστᾶνε ἀπὸ τότε ἕως τότε, νὰ ξεχρεώνωνται χωρὶς νὰ πληρώσουν.

Κι' ἔτσι, κείνοι ποὺ δὲν πληρώσανε, και γιὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ παιδευτοῦνε, βεῖσκονται κερδεμένοι, γιὰτὶ γλυτόνουνε ὅσα χρωστᾶσανε κείνοι ποὺ βρεθῆκανε καλοὶ καλοὶ και πρόθυμοι, και πληρώσανε, οἱ κἀμένοι αὐτοὶ βρίσκονται ζημιωμένοι, γιὰτὶ ὅ,τι πληρώσανε, δὲν τοὺς τὸ δίνουνε πίσω, ποὺ ἔτανε δίκιο νὰ τοὺς τὸ δώσουν, γιὰτὶ και στοὺς ἄλλους χρεῖζουσε κείνα ποὺ χρωστᾶσανε.

Ὁ κακὸς κερδεμένος, κι' ὁ καλὸς ζημιωμένος!

Γιὰτὶ, κείνοι ποὺ εἶναι κακοὶ, ἔχουν τὰ πράγματα στὸ χέρι· οἱ καλοὶ, ποὺ εἶναι και περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κακοὺς, εἶναι ὀξω ἀπὸ τὰ πράγματα, και τῶν στὸ κεφάλι τῶν παθῶ τους τὸν τάραχο, γιὰτὶ δὲν εἶναι μαζωμένοι, παρὰ σκόρπιοι, κι' οἱ κακοὶ τοὺς βρίσκουν ἕνα ἕνα, και τοὺς κἀνε ὅπως θέλουν.

Ὅλλ' αὐτὰ τὰ κακὰ γίνονται γιὰ τὴν ἀναθεματισμένη τὴ βούλα, ποὺ, ὡς καθὼς εἶπαμε, ἔχει στὰ χέρι τοῦ ὁ Ὑπουργός, κι' ὅ,τι θέλει νὰ γίνῃ, τὴν πατάει, και γίνεται.

Πρέπει τὸ λοιπὸν, τὴ βούλα αὐτὴ νὰ μὴν τὴν έχῃ μοναχὸς τοῦ ὁ Ὑπουργός, κι' ὅταν δὲν τὴν ἔχει μοναχὸς του, μήτε αὐτὸς μπορεῖ νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει, μήτε οἱ ἄλλοι μποροῦν νὰ τοῦ ζητᾶνε.

Γιὰ νὰ γίνῃ τοῦτο, νὰ, τί πρέπει νὰ κἀνουμε.

Κάθε ὑπουργεῖο ἔχει τοὺς συνταξιούχους του, ποὺ οὔλοι τοὺς ξέρουν τὴν ὑπηρεσία καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς, ποὺ εἶναι χτεσινοί, γιὰτ' αὐτοὶ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ σ' αὐτὴ καταγίνονται, και σ' αὐτὴ γεράσανε.

Πέρνουμε ἀπ' αὐτοῦς δώδεκα τοὺς καλλίτερους, και καλλίτεροι εἶναι κείνοι, ποὺ περισσότερο προωδέσανε, γιὰτὶ κείνοι, ποὺ εἶχανε περισσότερο μισθὸ, πῆγανε παραπάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλουοὺς, ποὺ εἶχανε λιγώτερο.

Τὰ ὀνόματά τους θὰ μπαίνουν στὴν ἐφημερίδα, γιὰ νὰ εἶπῃ ὁ ἕνας τὸ καντὸ κι' ὁ ἄλλος τὸ μακρὸ. Ὑστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέραις, ποὺ καθένας θὰ εἶπῃ ὅ,τι ἔχει και δὲν ἔχει, ἡ Βουλὴ ἀπὸ τοὺς δώδεκα βγαίνει τοὺς τέσσερους, και μένουν ὀχτώ. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ὀχτώ, ὁ βασιλεὺς πέρνει τέσσερους, και οἱ τέσσεροι αὐτοὶ, μαζῆ με τὸν ὑπουργό, κἀνουν

ἕνα συμβούλιο γιὰ κάθε ὑπουργεῖο, και τὸ συμβούλιο αὐτὸ θὰ δίνῃ τὴ γνώμη του σὲ κάθε διάταγμα, ποὺ εἶναι νὰ ὑπογραφῆ ἀπὸ τὸ βασιλεῖα.

Τὰ ὑπουργεῖα πῶχουμε εἶνα ἑπτὰ, και τότε συμβούλια θὰ γίνουνε, γιὰ τῆς δουλειᾶς ποὺ παρενεύουν σὲ κάθε ὑπουργεῖο. Τὸ καθένα με τέσσερους συνταξιούχους, καθεμικνῆς ὑπηρεσίας, και με τὸν ὑπουργό, ποὺ θὰ ἦναι και πρόεδρος.

Μὲ τοῦτον τὸν τρόπο ὁ ὑπουργός δὲ θὰ κρατᾶ ἡ μοναχὸς του, σὺν τῶρα, τὴ βούλα, ἀμὴ κι' οἱ πέντε μαζῆ, και ἔτσι μοναχὸς του δὲ θὰ μπορῆ νὰ πέρνῃ τὴν ὑπογραφή τοῦ βασιλεῖα, ὅποτε τὴν θέλῃ, και ὅπως τὴν θέλῃ, παρὰ κάθε πᾶμμα θὰ πηγαίῃ στὸ συμβούλιο.

Και τὸ συμβούλιο αὐτὸ δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκη τοῦ ὑπουργοῦ, γιὰτὶ ὁ ὑπουργός, στὸ συνταξιούχο, ποὺ δὲν εἶναι ὑπὸ κληρονομία, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὸν πᾶψῃ, ἢ νὰ τὸν προβιάσῃ, δὲν ἔχει καμμία ἐξουσία.

Ὁ συνταξιούχος δὲν ἔχει ἀνάγκη, μήτε τοῦ βουλευτῆ, γιὰτὶ ἔχει τὴν σύνταξί του, χωρὶς νὰ τὴν περιμένῃ ἀπὸ τὸ βουλευτῆ, μήτε τὸν μέλλει γιὰ τὸν ψῆφο τοῦ βουλευτῆ.

Ὁ συνταξιούχος εἶναι ἀνεξάρτητος κι' ἀπὸ τὸν ὑπουργό και ἀπὸ τὸν βουλευτῆ.

Ἀνίσως τὸ συμβούλιο βρῆ ὀρθὸ και δίκιο κείνο, ποὺ προτείνει ὁ ὑπουργός, δίνει τὴ γνώμη του και γίνεται, ἄλλοιῶτικα δὲ δίνει τὴ γνώμη του, και δὲ γίνεται.

Πάντα ὅμως δὲ θὰ γίνῃ κείνο, ποὺ θέλει ὁ ὑπουργός, παρὰ κείνο ποὺ θέλει τὸ συμβούλιο. Κι' αὐτὸ θὰ ἦναι πάντα καλλίτερο, γιὰτὶ ὅ,τι θέλουν οἱ πέντε, εἶναι καλλίτερο ἀπὸ κείνο ποὺ θέλει ὁ ἕνας. Ὁ ἕνας μπορεῖ νὰ θέλῃ κατὰ τὸ συμφέρο του, μὰ τὸ συμφέρο τοῦ ἐνοῦ, δὲν εἶναι και τὸ συμφέρο τῶν πέντε.

Νὰ, με τί ὁμοιοτρόπο, και χωρὶς νταραβέρι, διορθώθηκε κι' αὐτὸ, και διορθώθηκε καλά, γιὰτ' οἱ τέσσεροι αὐτοὶ, ποὺ θὰ σκέπτονται μαζῆ με τὸν ὑπουργό, τὴν ὑπηρεσία τὴν ξέρουν καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς, ποὺ εἶναι χτεσινοί, κι' ἐκεῖνοι ὄλοι τοὺς γεράσανε σ' αὐτῆ.

Ξέρουν ἀκόμα, ἀπὸ κείνους ποὺ γηρεύουσε θέσεις, ποῖός εἶναι καλός και ποῖός δὲν εἶναι. Ὁ ὑπουργός νὰ τοὺς γελᾶσῃ δὲ μπορεῖ.

Οὔλοι τοὺς τὸ να ποδάρι τὸ χουνε στὸν τάφο, και πάντα πάντα θυμᾶνται και τὴν ψυχὴ τους ἀπὸ κόμματα και φατρίαις δὲ γνωρίζουν, γιὰτὶ πῆσανε τὴ σύνταξί τους, και ξεκᾶνανε με τὴν ὑπηρεσία.

Μὰ και κακοὶ αν ἦναι και δὲν τοὺς περνᾶει γιὰτ' αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἐξουσία, μήτε νὰ προτείνουνε, μήτε νὰ κἀνουν κἀνένα πᾶμμα. Ὁ ὑπουργός ἔχει πάντα τὴν ἐξουσία, αὐτοὶ ξετάζουν μοναχὰ, ἀνίσως κείνο ποὺ λέει ὁ ὑπουργός, εἶναι σωστό, και σὺν ἰδοῦνε πῶς δὲν εἶναι σωστό, και πῶς ὁ ὑπουργός θέλει νὰ τὸ κἀνῃ γιὰ τὸ συμφέρο του, ἢ γιὰ τὸ χατῆρι κείνου, ποὺ τοῦ δίνουνε τὸ ψῆφόν τους, λένε ὄχι, και τὸ ἐμποδίζουνε. Γιὰ νὰ κἀνουνε τὸ δικὸ τους δὲ μποροῦνε.

Ὁ ὑπουργός θὰ φέρῃ ἐμπέδιο στοὺς συμβούλους, γιὰ νὰ μὴν κἀνουνε ὅ,τι θέλουνε, κι' οἱ σύμβουλοι πάλι δὲν θ' ἀφίρουν τὸν ὑπουργό νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει, κ' ἔτσι τὰ πράγματα θὰ πηγαίνουνε καλὰ.

Τοῦτο μοναχὰ μπορεῖ νὰ βᾶνῃ κἀνεὶς στὸ νοῦ του, πῶς τάχατες νὰ τὰ φτιάξῃ ὁ ὑπουργός με τοὺς συμβούλους, και νὰ πέρνῃ ὁ ὑπουργός, νὰ πέρνουν κι' οἱ σύμβουλοι.

Τούτη ἡ ὑποψία δὲν ἔχει τὸν τόπο της, γιὰτὶ τότε ὁ ὑπουργός, γιὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ τοὺς συμβούλους ἕνα, θὰ βιαστῆ νὰ τοὺς δώσῃ δυὸ, ἕνα σὲ κάθε σύμ-

βουλο, γιὰ νὰ τὸν πάρῃ με τὸ μέρος του, κι' ἔπε' αὐτὸς, με τοὺς δυὸ συμβούλους, νὰ γίνουνε τρεῖς και νὰ κἀνουνε πλειονοψηφία. Μὰ ἔτσι δὲ βγαίνει πάλι ὁ λογαριασμός τοῦ ὑπουργοῦ, γιὰτὶ θὰ πέρνῃ ἕνα και θὰ δίνῃ δυὸ.

Ἀφοῦ καταφέραμε και τοῦτο, ἕνα μᾶς μένει ἀκόμα, και εἶναι τὸ καλλίτερο, γιὰτὶ χωρὶς αὐτὸ και τ' ἄλλῃ δὲν ἀξίζουνε τίποτα, και μήτε μποροῦν νὰ γίνουνε.

Μᾶς μένει, γιὰ νὰ πᾶμε καλὰ, ἡ Ἐνωσι, ποὺ ποὺ θὰ φέρῃ τὴν ὁμόνοια ἀναμεταξὺ μας.

Χωρὶς τὴν ὁμόνοια, μήτε τὴν εὐλογία, μήτε τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μποροῦμε νὰ χουμε. Σὺν τὰ κυλιά θὰ τραγώμαστε και τίποτα, ποτέ μας, δὲν θὰ κἀνουμε.

Τώρα εἴμαστε σὺν τὰ πρόβατο, ποὺ ξεχωρίζε ἀπὸ τὸ κοπάδι, και τὸ τρώει ὁ λύκος.

Δὲν πρέπει, λοιπὸν, νὰ εἴμαστε ἔτσι, σὺν τῶρα, σκόρπιοι ἕνας ἕνας, γιὰτὶ τὸ πρόβατο, ποὺ φεύγει ἀπὸ τὸ κοπάδι, καθὼς εἶπαμε, εἶναι χαζόμνο· ἔτσι τὸ λέει και ὁ Χριστός, πρόβατον ἀπολοιοῦς.

Πρέπει οὔλοι μας νὰ γίνουμε κοπάδια κοπάδια στὴν ἀρχή, και σὺν γίνουμε κοπάδια, ὅποιον ἀπὸ μᾶς θελήσῃ κἀνας ὀχτῶς νὰ τὸν πειράξῃ, οἱ ἄλλοι θὰ τὸν βοηθᾶνε, και δὲ θὰ μπορῆ νὰ τοῦ κἀνῃ τίποτα.

Τώρα, ὅποιος εἶναι πλειὸ νταχῆς, ἢ, αν δὲν εἶναις τέτοιος, πέρνει ἕναν ἄλλο σύντροφο, και ἀνὸ... (ἀδύνατοι) νικᾶνε ἕναν ἀντιρροωμένο, τὸν κἀνουν ὅ,τι θέλουνε, κ' ἀπὸ τοῦτο γενήκανε οὔλα τὰ κακὰ.

Ἐνας ἔκανε τὴν κακὴ ἀρχή και πειράξε τὸν ἄλλανε κι' ἐκεῖνος πάλι θέλωντας νὰ ἐκδικηθῆ, ἔκανε κακὸ κεινοῦ ποὺ τὸν ἔβλαψε, τὸ ἕνα κακὸ γίνηκε δυὸ.

Ὁ ἄλλος πάλι, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ, τοῦ κἀνε ἄλλο κακὸ, και τοῦτος τὸ ἴδιο, τὰ δυὸ κακὰ γινήκανε τέσσερα, κι' ἔτσι κῦξκωντας, γινήκανε πολλὰ, τόσα πολλὰ, ποὺ ἄλλο δὲν γίνεται τώρα, παρὰ ποῖός νὰ βλάψῃ και νὰ κἀνῃ κακὸ τοῦ ἄλλουοῦ.

Δὲν εἶναι λοιπὸν καλλίτερα, κανεὶς ἀπὸ μᾶς, μήτε νὰ κἀνῃ κακὸ, μήτε νὰ τοῦ κἀνουνε;

Δὲν εἶναι καλλίτερα, παρὰ νὰ τρέχῃ ἔρημος και μοναχὸς, νὰ ἦναι πάντα ἐνωμένος μαζῆ με ἄλλους, και νὰ τὸν βοηθᾶνε, σὺν λάβῃ ἀνάγκη;

Ὡς και τὰ πουλιά ἀκόμα, νιόθουνε τὸ συμφέρο τους, και κοπάδια κοπάδια περπατᾶνε, κι' ὄχι μοναχὰ τους.

(Στᾶλλο φύλλο τελειώνει)

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΣΠΗΛΙΩΤΑΚΗΣ
Πρ. Ὑπουργός

ΤΕΤΙΑ

θάματα μοναχὰ στὸ Ρωμέικο γίνουναται. Ὁ κ. Σιμόπουλος παραιτιέται ἀπὸ ὑπουργός γι' ἀφορμὴ ποὺ θἀνάγκαζε τὸν ὑπουργό κάθε ἄλλου Κράτους νὰ τραβιχτῆ ἕνα δυὸ χρόνια ἀπὸ τὴν πολιτικὴ και νὰ πᾶει νὰ καλλιεργῆσει τὰ λάχανα τοῦ κῆπου του.

Κι ὅμως τέτιο πᾶμμα δὲ γίνεται. Τὸ ἀντίθετο μάλιστα. Ὁ κ. Σιμόπουλος δὲν πρόφταψε νὰ καλοπέσει κι ἀμέσως ἄρχισε νὰ σκέπτεται γιὰ δικὸ του καινούριο κόμμα. Ἀπειρα, εἶπε, τηλεγραφήματα συγχαρητήρια ἀπὸ τίς ἐπαρχίες ἔλαβε κι ἀρετοὶ βουλευταὶ τοῦ δήλωσαν φιλία και τοῦ ὑποσχεθῆκανε νὰ τὸν ἀκολουθῆσουνε σ' ὅ,τι ἀποφασίσει.

Ὁ κ. Σιμόπουλος πᾶναι ἐξυπνάτατος ἀνθρωπος, θὰ γελᾶει δίχως ἄλλο, σὺν κλειδόνεται στὴν κρεβατοκαμαρὰ του, γιὰ τὴν καταντία μας. Ἴσως μάλιστα νὰ πελπίζεται περισσότερο κι ἀπὸ μᾶς ἀκόμα.